

dens Mening ikke kan være uden Indflydelse paa Kirkestyrelsen, troer jeg ogsaa ligger i Sagens Natur, men naar jeg da derhos har tilladt mig at anføre, at det ikke er at vente, at Kirkestyrelsen vil kalde Nogen til geistlig Virksomhed, saalænge han er udsat for at blive indkaldt til at forrette Menigs Tjeneste i Seledet, var det ganske vist ikke min Mening at skyde mig ind under en æret Collegas Mening, som om jeg derved kunde frigjøre mig for noget personligt Ansvar for den Anskuelse, jeg her foresætter. Min Mening var at tilkjendegive, at Regjeringen ikke havde eller ventede at faae nogen Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet, der vilde paatage sig at ansætte en Mand i en fast geistlig Virksomhed, naar han var udsat for at blive indkaldt som menig Soldat. — Jeg skal sluttelig kun fremhæve, hvad det ærede Medlem heller ikke gjorde nogen Indvending imod, at Regjeringens Forslag foruden de andre Grunde, der have bevirket det, tillige fremtræder som et Mæglingsforslag, og at det altsaa er ganske naturligt, at det ikke falder aldeles sammen med det Forslag, der gik igjennem i forrige Session. Vilde Regjeringen have fulgt en anden Taktik, om jeg saa maa sige, vilde den have foreslaaet Noget, hvorpaa der kunde have været Noget at slaae af, kunde der have været Tale om at gaae i den Retning som de ærede Forslagsstillere, hvis Forslag findes under Nr. 16 og 18. Regjeringen har ikke meent, at det var nødvendigt i saa høi Grad at bibeholde den Fritagelse, der indtil Dato har været givet de Geistlige for Børnepligten, og den har troet, at det vilde være en naturlig Stilling for den ved denne Leilighed at træde op med et Mæglingsforslag mellem de forskjellige Anskuelser, der have været gjorte gjældende i saa Henseende. — Det ligger i, hvad jeg her har anført, at jeg, hvor ondt det end gjør mig, ikke kan modtage den mæglende Haand, der er rakt mig af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg); jeg kan ikke give ham nogen Udtalelse eller noget Tilfagn i den Retning, som han syntes at vente af mig. — Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 3 skal jeg henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Veile Amts

2den Valgkreds (Berg) anførte, idet der ganske vist er indløbet en Uagtsonhedsfeil i Regjeringens Udkast; der skal i fjerde Stykke i § 10 ikke staae: „§ 38 sidste Stykke“ men „§ 38 næstsidste Stykke“; jeg skal foranledige, at der stilles Vædringsforslag i saa Henseende til næste Behandling. — Det Samme gjælder — jeg haaber, at den ærede Formand vil tillade mig, at jeg blot nævner dette — om det Forslag, der før blev taget tilbage, nemlig det under Nr. 13. Paa det paagjældende Sted er der en Feil, nærmest en Skrivfeil, som jeg skal tillade mig at foranledige rettet til næste Behandling.

Minestad: Jeg skal ikke indlade mig paa nogen Drøftelse af denne Sags Realitet, som jo maa anses for fuldkommen tilstrækkelig uddebatteret her i Salen, men jeg skal blot tillade mig nogle saa Bemærkninger angaaende Sagens praktiske Stilling. Det er jo Noget, som er os Alle bekendt og en vitterlig Sag, at der i dette Thing findes et Fleertal, og det vistnok et stort Fleertal, som principielt hylder den Anskuelse, at de Geistlige bør stilles ganske paa samme Fod som de andre Statsborgere med Hensyn til Børnepligten, men det er ikke mindre vitterligt, at der i det andet Thing er et Fleertal, som principielt hylder den Anskuelse, at det bør forblive ved den Fritagelse, som der hidtil har været indrømmet de Geistlige. Efter den Maade, hvorpaa man her i Rigsdagen nu stiller sig til Principspørgsmaal, er der ingen Grund til at antage, at noget af Thingene ganske skulde gaae over til det andets Opfattelse, og det er derfor vist heller ikke Noget, der kan ventes eller er rimeligt, at Folkethinget skulde slutte sig til den Anskuelse, der har gjort sig gjældende i det andet Thing ved Sagens Behandling der ifjor. Jeg vilde derfor allerede af den Grund ikke finde det rimeligt at stemme for Forslaget Nr. 16 af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Nosenørn), selv om jeg øvrigt kunde finde, at den Tanke, hvorfra dette Forslag er gaaet ud, var rigtig, hvilket jeg ikke kan — thi hvor stor en Selvstændighed man end tænker sig tillagt Folketingskirken og de enkelte anerkjendte Troesfamsfund,